

Čtení na pokračování,
Část padesátá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

KAPITOLA XI/4

Ačkoliv na chvíli zavládl nad monastýrem relativní klid, jedovaté šípy zlého nebyly daleko. Ustala muka způsobená častým vyšetřováním a zřejmým nepřátelstvím metropolity Theokleta, ale chystaly se ještě strašnější a hanebnější útoky.

Začátkem roku 1918 končila válka v Evropě. Novým metropolitou Athén byl nyní Meletios. Byl to nadaný, aktivní a učený duchovní a výrazně se zapojoval do záležitostí kolem chrámu Božího hrobu a v záležitostech řecké pravoslavné církve v Jeruzalémě.

Jednoho jarního rána navštívil nečekaně metropolita se svým diákonem monastýr. Naneštěstí nesplnila návštěva velké naděje. Když ho metropolita našel, Nektarios právě pracoval venku, kde kopal nějakou hlínu. Metropolita dal najevo pohoršení, když viděl postaršího biskupa tak chudě oděného a manuálně pracujícího, se špinavýma rukama a hojně se potícího. Doporučil Nektariovi, že pro něj není vhodné ztrácet čas manuální prací a pak nařídil sestřám, aby před něj předstoupily a on se jich mohl na něco zeptat. Záhadně kroutil hlavou a pak odjel.

Na Aegině žila žena, skrze niž se tomu zlému podařilo udělat mistrovský kousek. Jmenovala se Irene Frangoudakis a nepocházela z ostrova. Pocházela z ostrova Syphos a nežila se svým mužem. Její manžel vlastnil kavárnu a měl pověst klidného člověka. Měli mladou, krásnou dceru jménem Maria.

Irena prodávala svíčky a kadidlo po domech a při místních slavnostech. Obyvatelé ostrova jí začali říkat „svíčková bába“. Chovala se jako by byla ubohou obětí osudu, ale ve skutečnosti se snažila za každou cenu získat finanční zabezpečení. Kdykoliv se cítila rozrušená nebo prázdná na duši nebo na těle začala skučet, křičet a ubližovat sama sobě. Tyto záchvaty často končily kvílivým pláčem. Irenina duše zřejmě nikdy nepoznala Spasitele.

Irenin vztah k dceři byl plný hořké žárlivosti a nenávisti pro její krásu a osobnímu tíhnutí k dobru. Ačkoliv dcera žila se svým otcem, tyto dvě ženy se často potkávaly v domech přátel. Když Marie nevyhověla jejím přáním, Irena ji často napadala slovně i fyzicky. Jednoho večera jí dokonce dala misku sladkostí, které otráвила. Při jiné příležitosti plivla své dceři do obličeje a řekla jí: „Táhni, ty pokrytče, ty přetékaající klidem.“ Posuzovala lidi a zejména svoji vlastní dceru podle svých špinavých myšlenek a pokřiveného myšlení, a

nevěřila, že její dcera je stále pannou. Proto se na ni obořila a nařkla ji, že se jí nikdy nesvěřovala se svým životem a že jí nikdy dokonce ani nenabídla finanční pomoc. Maria často chodila do monastýru, aby si odpočinula. Jednoho dne požádala Nektaria o setkání, padla k jeho nohám a všechno mu svěřila. Se slzami a vzlykáním ho prosila, aby ji přijal jako poslušnici, která by pomáhala s domácími pracemi a účastnila se společných jídel.

Toto vše se odehrálo před dvěma lety, přesně v tu dobu, kdy měl Nektarios první potíže s metropolitou Theokletem. Nektarios požádal archimandritu, který přijížděl jako vyšetřovatel jménem metropolity, o svolení přijmout Marii za poslušnici, a bylo mu to povoleno. Poté se Nektarios obrátil na spravedlivou Xenii, aby Marii vedla a cvičila. S Nektariovým zvláštním doporučením dívky Xenii a kvůli její povaze světice, bylo o Marii pečováno s láskou, která může být popsána jen jako mateřská. Marie však nebyla zcela oddaná monastýrské cestě, často žádala o povolení odejít, aby mohla být se svým otcem. Její propustky nakonec často trvaly několik dní.

Mezitím Mariina matka Irena často přicházela do monastýru a zase odcházela. Někdy přicházela s nadávkami a proklínáním, jindy s mnoha dary, a při těch příležitostech opouštěla monastýr klidná a s úsměvem. Její návštěvy však znamenaly něco podstatně hlubšího, neboť ten zlý zamýšlel působit skrze ni.

Jedno ráno, když Irena navštívila monastýr, byla napůl opilá a požadovala na igumeně, aby jí okamžitě vydali její dceru, aby si ji odvedla domů. „Bud' mi ji teď vydáte, okamžitě, aby mohla odejít se mnou, nebo vás zrovna tady spálím na troud.“ vydechla Irena s očima podlitýma krví, rudýma, jako by byly v ohni.

Chudák Xenie byla pochopitelně velmi rozrušená a běžela k Nektariovi pro radu. Nektarios chtěl Marii ochránit před takovou matkou a proto dívka nedovolil odejít. Jeho rozhodnutí pramenilo z jeho znalosti toho, že Marie sama nechce definitivně odejít. Irena, „svíčková bába“ byla rozzuřená. Odešla s nadávkami a hrozbami, s tím, že způsobí zemětřesení, aby je všechny svrhlo. A skutečně, měla uvést jejich svět do velikého zmatku ...

KAPITOLA XII/4

Pouze ten zlý, který skrze ni působil, jí mohl dát tu drzost a vytrvalost pokusit se přiblížit k někomu jako byl Meletios Metaxakis. V odstupňované společnosti odlišných tříd byla představa, aby se žena tak nevýznamná, jakou byla Irena, jak z hlediska morálních, tak společenských pravidel, dostala k metropolitovi, zkrátka nepředstavitelná. Rozhodnutí uškodit Nektariovi bylo tak zahlcující, že dokázala proplížít se až do ústředí metropolie, projít kolem metropolitova hlavního asistenta bez toho aniž by byla spatřena, až se nakonec ocitla před impozantním, zkušeným krétským metropolitou.

„Můj pane, biskupe, zapřísahám vás, zachraňte mne, protože oni umluvili a svedli moje jediné dítě, jediné dítě, které mi bylo dáno z milosti Boží. Lákali ji sladkými řečmi a pak ji zničili ... Ach, běda mně, opuštěné ženě ... Běda mě!“

„Kdopak přemluvil a svedl tvoji dceru?“ zeptal se metropolita.

„Kdo jiný než ten biskup-mnich na Aegině, Nektarios. Považuje se za asketu, ale místo toho shromažďuje nezkušené dívky, aby je zničil.“

„Nektarios?“

„Ano, Nektarios, spolu s tou svojí partou. Stihl mně zármutek a zlý osud. Jsem skutečně opuštěná žena, můj biskupe. Prosím zachraňte mne ... Ach, jaký zlý osud mne postihl.“ odříkávala Irena, zatímco padala na zem, plakala, trhala si vlasy a předstírala lítost, jak to jen ona sama nejlépe uměla.

Ač bylo obtížné pochopit proč přesně, bystrý a schopný Meletios se nechal chytit do lstivé Ireniny sítě. O několik dní později provedla svůj mazaný čin v kanceláři státního zastupitele v Pireu. Rozhlédla se a poté sebevědomě požádala o schůzku státního zástupce jménem Gregory. Její pokrytectví, pomluvy a falešné svědectví byly tak dokonalé a tak přesvědčivé, že by mohla se svými hereckými schopnostmi udělat kariéru na jevišti a mohla by soupeřit s takovými současníky, jako byla velká herečka Sarah Bernhardt.

„Vážený pane soudce, jsme jen skromná žena, a nevím, zda jste ženatý a máte děti, jestli jste otcem ...“ říkala nesměle.

Státní zástupce se usmál a odlehčil její slova. „Copak musím být ženatý, abych mohl slyšet, co mi máte říci?“

Irena si nevšimla jeho otázky a pokračovala. „Mám nádhernou dceru, tak krásnou jako lilie v dubnu. Viděl jste někdy takovou květinu za jarního jitra? Její bělost soupeří s tou labutí a její sladká vůně dokáže přivést mrtvé k životu. Jak jsem ji dokázala já, chudák ženská vychovat, vím jen já a Bůh.“

„Takže?“

„Tento překrásný květ, mé jediné dítě, bylo vzato z mateřského náručí a bylo přivedeno na scestí.“

„Kdo ji tam přivedl?“

„Kdo jiný než ten ďábelský mnich z Aeginy. Běda dni, kdy se jeho noha dotkal Aeginy.“

„Vy jste z Aeginy?“

„Ne, můj vzácný a milý pane. Pocházím z ostrova Syphnos. Nicméně jsem se vdala na Aeginu a prožila tam nejlepší roky svého života. Až tam jsem konečně našla závan čerstvého vzduchu.“

„Jak přesně přemluvil ten mnich vaši dceru?“

„Drahý pane, cožpak potřebujete vědecké znalosti, abyste to pochopil? Přirozeně používá náboženství. Slibuje ráj, zatímco nabízí něco sladkého k snědku, a touto jemnou vytrvalostí mi ji vzal. Pak ji uvrhl mezi ty ubožáky, co

tam má, a zbytek už je minulost. Plačte pro mne, hezký a statečný pane, protože jsem opravdu opuštěná žena. Ó, běda mně, běda mně.“

Opět padla k jeho nohám a z celého srdce se rozplakala.

Poprvé ve svém profesionálním životě ztratil státní zástupce řeč, protože nikdy neslyšel o takovém případě. Stejně jako metropolita Meletios se zapletl do pavoučí sítě. Upadl do pavučiny podstatně rychleji a snadněji, protože to byl modernista, dobře obeznámený s evropskými písемnostmi, a nezabýval se již spásou duše, ale intelektuálními a materiálními skutečnostmi.

Státní zástupce ji potom nechal odvézt do své soukromé kanceláře a tam mohla naprosto svobodně hovořit o každé ohavné a zlé pomluvě, která jí přišla na mysl. Zlý ji povzbudil, takže měla hodně co říci, neboť na konci byl státní zástupce ponechán se sedmi plnými stranami senzačních obvinění. Požádal Irenu, aby papíry podepsala.

„Jsem jen ubohá žena, mé dítě, neumím psát,“ řekla a znovu začala zoufale plakat. „Možná bych místo toho mohla otisknout prst.“ Pokusila se říci mezi vzlyky. Dovolili jí udělat otisk prstu na dokumenty a pokorně odejít. Jakmile se ocitla venku, naplno se rozesmála. Vycenila zuby a řekla: „Já vám ukážu, špinavé sestry, čeho všeho jsem schopná a jaký mám význam.“ Když scházela ze schodů městského soudu, byla velmi spokojená.

... pokračování příště

... předchozí části k dispozici na adrese: <https://sophia-orthodox.eu/>